

Hồi Thứ Năm

CUỘC MẠC CẢ GIỮA TÌNH HUYNH ĐỆ

Thượng Quan Kỳ chột dạ vì lời nói của quái nhân. Tuy chàng không mở miệng cầu xin nhưng cũng bần khoản về câu lão cảnh cáo là: “Hàng ngày trong bốn giờ tí, Ngọ, Mão và Dậu, thương thế lại trở cơn một lần và càng về sau càng nặng mãi lên”. Chàng nghĩ thầm: “Nếu quả như lời lão nói thì cái thân thể bằng da bằng thịt này khó lòng nhẫn nại được mãi, chỉ còn có một đường là tìm cái chết”.

Tưởng đến cái chết để giải quyết mọi nỗi đau khổ, chàng thấy hơi yên tâm và cười lạt nói:

– Lão tiên bối chẳng nên bần khoản cho lắm. Tại hạ không để tâm đến sự sống chết nữa.

Ngừng một lát, trên nét mặt thê lương của chàng nở một nụ cười chua chát, chàng nói tiếp:

– Tại hạ cảm ơn tiên bối đã dạy cho cách nhịn đau khổ, xin có lời thành thực giải bày: Tiên bối thân thể tàn tật không thể chống kiếm bôn tẩu giang hồ để tìm tông tích kẻ cừu thù nên muốn mượn cách truyền thụ võ công để mong có người rửa hận cho mình, đó không phải là điều khó khăn gì. Tại hạ biết rằng những người trong võ lâm ai mà không khao khát có được võ công cao cường.

– Tiên bối nhẫn nại chờ đợi trong nửa năm hay một năm, dùng tiếng tiêu để mời khách giang hồ. Ở đời ít người ngu muội như tại hạ, một khi tiên bối đã truyền thụ võ công cho họ thì đừng nói là sai họ đi hai mươi tám người hay bao nhiêu nữa họ cũng chẳng chối từ.

Quái nhân cười lạt nói:

– Lão phu đã ngần này tuổi đầu không lẽ còn phải chờ người nói mới biết sao?

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Những câu mà tại hạ nói đó là lời tự tận đáy lòng mà ra chứ không phải có ý đùa giỡn với tiên bối, tiên bối miễn quan tâm.

Quái nhân mỉm cười thở dài:

– Nếu quả công việc dễ dàng như người nói thì lão phu đã chẳng phải khổ công chờ đợi ở đây mười mấy năm nay.

Rồi lão ngẩng đầu nhìn về phương trời xa tấp, buồn rầu nói tiếp:

– Phải biết rằng võ công thượng thừa không phải ai học cũng được. Sư phụ dạy cố nhiên là điều tất yếu nhưng cần phải có thiên phận nữa mới được, thật khó

mà tìm cho ra người như vậy để truyền thụ. Những võ công mà lão phu muốn truyền thụ đâu phải người tầm thường có thể lĩnh hội được. Lão phu ngày ngày tựa cổ trông chờ, đã nhìn qua hàng ngàn người trong mười mấy năm trời nay, chỉ thấy mình người là có thể thừa kế sự nghiệp của ta mà thôi. Nhưng người lại không chịu nhận ta làm sư phụ.

Nói đến chỗ thương tâm này, lão không ngăn được xúc cảm, hai hàng lệ rơi lã chã.

Thượng Quan Kỳ than rằng:

– Đâu phải là tại hạ không chịu nhận tiền bối làm sư phụ để được học võ công, nhưng thật ra là tại hạ đã có sư phụ rồi. Không thể làm môn hạ tiền bối được nữa.

– Thường thường một người có thể học nhiều sư phụ, điều này có chi là lạ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đã đành một người có thể bái sư nhiều lần nhưng phải được sư phụ đầu tiên cho phép mới được bái tân sư. Tại hạ đâu dám vượt qua vòng lễ nghi này.

Quái nhân nói:

– Ta muốn truyền võ công cho người chỉ vì người có tư chất hơn đời chứ không có ý cướp giạt đồ đệ của người khác. Bái sư hay không chẳng quan hệ gì, lão phu cũng chẳng muốn chi lễ tiết phiền phức đó, miễn đi càng hay!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tuy tiền bối nói không câu nệ về lễ bái sư mà chỉ cần truyền dạy võ công để nhờ người báo thù cho, nhưng

Ngừng một lát chàng lại tiếp:

– Nếu cừu nhân của tiền bối toàn là những bọn trộm cướp không tuân phép nước thì tại hạ không quản ngại gì. Nhưng nếu là bậc trung hiếu quân tử thì tại hạ không dám vâng lời. Đã không dám phụ ơn đức tiền bối truyền dạy võ công, lại không dám nhắm mắt sát hại người ngay thì thà rằng không được học tiền bối là hơn.

Quái nhân cười lạt nói:

– Hiện giờ ta đã điếm vào tứ đại kinh mạch của người, nếu người không ưng thuận học võ công thì từ nay vĩnh viễn người phải ở trên căn gác này. Trong khoảng thời gian ba tháng, các kinh mạch bắt đầu cứng ngắc thì thần thánh cũng không còn cứu chữa được nữa. Vậy ta để cho người ba ngày mà nghĩ kỹ đi!

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng trả lời:

– Tại hạ không cần phải đến ba ngày mới trả lời. Tại hạ đã trả lời rồi đó, quyết không có chút chi hối hận về sau.

Thượng Quan Kỳ cố gắng quên hết mọi sự để cho tâm thần được thanh thản

rồi bất giác chàng ngủ quên đi.

Khi tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao ba sào. Chàng thoáng nhìn thấy lão nhân đang ôm cái hộp đen đang ngồi tựa cửa sổ. Lão đang nhìn ra xa tận chân trời Thượng Quan Kỳ thở dài một tiếng tội nghiệp cho quái nhân. chàng thầm nghĩ: “Một mình lão ở trên căn gác hiu quạnh này, không đi đâu nữa bước”. Chàng lại vụt nhớ ra rằng: “Với võ công của lão, dù lão có tàn tật đi chăng nữa bất tất lão phải ở trong căn gác này, suốt mười mấy năm không chịu bỏ đi đâu”. Chàng lại tự hỏi: “Trong ngôi chùa cổ này ít người qua lại, vậy thì những lọ tro cốt kia là của ai? Quái nhân ở đây từng ấy lâu thì ăn uống những gì?”

Bao nhiêu suy nghĩ quay vòng trong đầu óc chàng. Bỗng nhiên cảm thấy khí huyết nôn nao, chàng biết là đã đến giờ thương thế lên cơn, đành bỏ hết bao nhiêu điều lo nghĩ, duỗi chân tay thẳng ra cho thoải mái. Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy dường như mạch máu bị đứt, khí huyết tắc nghẽn đau đớn vô cùng, mình nóng như thiêu, mồ hôi vã ra như tắm nhưng cố cắn răng nhịn đau chứ không rên la một tiếng.

Quái nhân ngồi một bên giường mắt nhìn chàng không chớp. Thượng Quan Kỳ chỉ liếc mắt nhìn lão rồi lại quay đi không muốn để cho lão thấy bộ mặt đau đớn của mình.

Quái nhân cười lạt nói:

– Đây là thương thế bắt đầu lên cơn. Lát nữa khí huyết dần dần tiêu đi. Bao nhiêu mạch máu qua cơn căng thẳng rồi co lại. Sau đó người sẽ thấy trong mạch máu dường như có hàng vạn con rắn độc bò lúc nhúc trong người làm cho đau đớn vô cùng. Đừng nói võ công của người như thế mà ngay cả ta đây cũng không chịu được.

Ngừng một lát lão lại nói tiếp:

– Bây giờ chỉ còn có cách là điếm vào ba đại vận huyết của người nữa.

Thượng Quan Kỳ vẫn một giọng lạnh lùng nói:

– Đến lúc nào mà tại hạ không chịu đựng được nữa thì sẽ liệu mình chết cho xong. Tiền bối bất tất phải quan tâm.

Quái nhân bực mình mắng:

– Ta chưa từng thấy ai mà bướng bỉnh như người. Đến lúc không chịu nổi thì đừng có cầu cứu ta nhé.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Chàng cảm thấy những chỗ huyết ứ dần dần tiêu đi. Chàng cảm thấy hết đau đớn, tâm thần thư thái lại như thường. Chàng liền nhân lúc dễ chịu này lăn mình ra gần cửa sổ.

Quái nhân ra chiều tuyệt vọng, không thèm nhìn đến chàng nữa, mở cái hộp đen ra, nước mắt lại nhỏ vào trong hộp.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm kỳ dị tự hỏi: “Không biết trong hộp của lão có những gì? Tại sao người già như lão lấy đâu ra nhiều nước mắt mà mỗi khi cầm đến cái hộp thì nước mắt lại tuôn rơi”.

Chàng đang suy nghĩ thì bỗng thấy trong ngực lại nhói lên, rồi cơn đau lan ra khắp mọi nơi. Quả thấy trong mình dường như có không biết bao nhiêu con rắn độc bò lúc nhúc. Trong người chàng vừa ngứa ngáy, vừa nhức nhối đau đớn khó chịu vô cùng.

Thượng Quan Kỳ cắn răng chịu đau. Nhưng chàng đâu phải là người xương đồng gân sắt, chỉ chịu đựng được một lúc thì thân thể dường như bị vật gì cắn rứt, lôi thịt ra, bất giác chàng bật ra tiếng rên rỉ luôn miệng.

Quái nhân quay đầu lại nhìn Thượng Quan Kỳ, từ từ đóng cái hộp gỗ lại. Rồi nổi lên một trận cười dòn dã. Tiếng cười vang lên thâm thúy, đập vào tai chàng như tiếng hạc kêu. Thật là những tiếng cười bi thảm và đau khổ vang vọng cả một góc phòng, bụi bặm rơi xuống lả tả, mái ngói cũng vang lên tiếng lách cách. Sau khi dứt cơn cười, lão mới nhìn Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Ta đã nói dù xương đồng gân sắt cũng không chịu nổi mà!

Nhưng trong lúc cơn đau đang hoành hành nên chàng không nghe lão nói gì cả, chỉ trông thấy lão máy môi mà thôi.

Bỗng quái nhân đưa tay trái ra vỗ xuống sàn nháy lại gần Thượng Quan Kỳ, dùng tay phải điểm vào các vận huyết của chàng.

Thượng Quan Kỳ bị điểm huyết mê đi rồi không thấy đau đớn gì nữa. Khi tỉnh dậy thì trời đã tối. Chàng mở mắt trông thấy quái nhân đang ngồi tĩnh tọa bên mình, hai mắt sáng như sao đang chăm chú nhìn vào mình. Chàng nhẹ nhàng để tay lên ngực dường như có vẻ thẹn thùng vì đã không chịu nổi cơn đau vừa rồi. Mặt lão vẫn lạnh như tiền. Hồi lâu chàng lên tiếng:

– Hai ta không thù không oán, tại sao tiền bối lại hành hạ hậu sinh như thế này?

Bộ mặt lạnh lùng của quái nhân bỗng thoáng một nụ cười đáp:

– Để người nhận lời cho ta truyền thụ võ công và hứa hẹn với ta giết hai kẻ thù, ta sẽ đả thông những kinh mạch bị thương cho.

Thượng Quan Kỳ trở mình, lắc đầu nói:

– Trong khoảng thời gian một ngày một đêm, thời gian bị thương thể hành hạ thì ít, phần thư thái hãy còn nhiều. Tiền bối phòng vệ nghiêm ngặt thế nào cũng có lúc sơ ý, khi đó tại hạ sẽ có cách.

Quái nhân nói nhỏ năn nỉ:

– Ta đã gần bảy mươi rồi, không biết sống chết ngày nào, nếu võ công của ta mà không truyền thụ được cho ai thì thật là đáng tiếc.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trên đời thiếu chi phần tử ưu tú! Sao tiền bối cứ nhất định phải là tại hạ mới được.

Quái nhân nổi giận nói:

– Ngoài người ra ta không thể truyền thụ võ công cho người khác mới tức chứ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiền bối truyền dạy võ công để sau này đi giết người thì tại hạ tuyệt nhiên không học.

Quái nhân buồn rầu nói:

– Suốt đời lão phu không mở miệng xin ai mà bây giờ phải phá lệ cầu người một việc.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tiền bối cầu tại hạ giúp việc chi?

Quái nhân đáp:

– Ta cầu người học võ công của ta. Nhận ta làm thầy hay không cũng được, chỉ cần thay ta giết một người là xong.

Thượng Quan Kỳ nhìn thấy nét mặt lão quái nhân vô cùng thâm trầm, trong lòng không nở tuyệt tình. Chàng nghĩ thầm: “Trên đời này có bao giờ thầy đi cầu người học nghệ, mà riêng lão này khẩn khoản cầu ta không biết lão có ý gì? Chẳng lẽ đúng như lời lão nói: trên đời không có ai có đủ tư cách như ta để lão truyền thụ võ công?” Chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Có thật ngoài tại hạ ra, tiền bối không kiếm được người nào để truyền thụ võ công?

Quái nhân thở dài đáp:

– Người có tư cách như người kể ra cũng khó nhưng có thể còn tìm được.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

– Ngoài phần tư chất đã khó tìm rồi, lại phải là người có lòng nghĩa hiệp. Vì thế ngoài người ra, không còn tìm được ai nữa. Ôi! Người đã có tư cách hơn đời, lại thông minh tuyệt thế mà lại thiếu lòng nghĩa hiệp thì võ công càng cao thì càng hại đời bấy nhiêu. Chính mắt lão phu đã trông thấy rồi và chính lão phu đã bị đau khổ.

Nói đến đây lão dừng lại, rồi hai hàng lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Kể mà tiền bối muốn sát hại phải chăng là hung phạm đã làm tàn hại thân thể của tiền bối?

Quái nhân đáp:

– Đối với ai lão phu không chịu tự miệng mình nói ra nhưng ta có thể cho

biết là quyết hẳn không phải là người tốt.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tiền bối có thể nói rõ tên họ người đó cho tại hạ biết được không?

Quái nhân lắc đầu đáp:

– Không được!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu tại hạ đã nhận lời thì sau này quyết không dám bội ước. Tiền bối truyền thụ võ công cho tại hạ rồi mới nói rõ họ tên kẻ thù mà tại hạ không thể giết để báo thù cho tiền bối được thì chi bằng chết ngay bây giờ có phải hơn không?

Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân là người thiên hạ vô địch thì tất nhiên kẻ thù của lão cũng không phải hạng vừa. Nhận lời lão tức là trách nhiệm chằng những gian nan và nếu gặp phải cao nhân chính đại quang minh, bây giờ giết đi không được mà không giết thì lại phản bội lời hứa, nên chàng không nhận lời.

Đột nhiên quái nhân nghiêm sắc mặt nói:

– Thôi được! Người có vì ta mà báo thù hay không ta cũng vẫn đả thông những kinh mạch đã bị thương và còn truyền thụ võ công cho người nữa.

Quái nhân đưa tay điểm huyệt xong rồi dặn:

– Ta truyền võ công cho người, có cần phải người bằng lòng nữa không?

Thượng Quan Kỳ đang bị điểm huyệt, miệng không nói được và người đang bị trọng thương đành để cho lão muốn làm gì thì làm, nóng nảy cũng vô ích.

Chàng thấy thân thể mình bị quái nhân trấn đi, trở lại, loay hoay hơn nửa ngày trời mới thấy cảm giác có bàn tay đặt trên lưng và một luồng nhiệt khí truyền vào cơ thể chàng.

Nội lực quái nhân quả là thâm hậu. Một luồng khí nóng không ngớt trút vào thân thể chàng. Những luồng khí nóng này đến chỗ bị thương, mạch máu bị cứng ngắc, nên bị trở lực rất khó đả thông. Luồng nhiệt khí cuộn cuộn thúc vào rất mãnh liệt mà cũng phải trong thời gian ăn xong bữa cơm mới đả thông được một chỗ.

Sau khi đả thông được một huyệt đạo bị thương, chân khí của quái nhân đã hao tổn rất nhiều. Lão ngồi thở hồi lâu rồi mới lại để tay trên lưng để đả thông chỗ khác.

Quái nhân vất vả ba ngày ba đêm mới đả thông hoàn toàn kinh mạch cho Thượng Quan Kỳ.

Lão nói:

– Ta đã quyết định đem toàn bộ võ công của ta truyền thụ lại cho người và chỉ có một điều yêu cầu là: Mỗi ngày người ra khỏi căn gác này trong ba giờ. Trong khi đó, người đi tìm thức ăn về đây và khi nào có tiếng tiêu ta triệu hồi thì mới lên gác.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn quái nhân rồi từ từ đứng dậy, duỗi chân tay chun qua cửa sổ ra ngoài.

Một trận gió thu hây hây nổi lên. Thượng Quan Kỳ tinh thần phấn khởi, quay đầu nhìn lại căn gác vẫn thấy quái nhân tay cầm ống tiêu, ôm cái hộp đen trong lòng, ngồi tựa cửa sổ, ngẩng đầu nhìn mây bay trên trời, không biết ông có tâm sự gì, tuyệt không tỏ vẻ quan tâm đến Thượng Quan Kỳ lúc ra đi. Chàng khẽ thở dài một tiếng, nghĩ đến những việc vừa qua chẳng khác chi một giấc chiêm bao.

Thốt nhiên trong lòng rung động, chàng sực nhớ đến các vị sư thúc, sư đệ chết vẫn còn nằm nơi đại điện. Nơi đây là nơi thâm sơn cùng cốc, không biết thi thi các người đó có bị dã thú đến làm thương tổn không. Nghĩ vậy chàng lập tức chạy ra đại điện.

Còn cách đại điện chừng vài chục trượng mùi hôi thúi xông lên nồng nặc, bất giác chàng chạy như bay. Đến trước cửa đại điện, chàng thấy xác chết chim quạ nằm ngổn ngang khắp mọi chỗ. Chàng rất lấy làm kỳ dị, dùng khinh công chạy vào đại điện. Chàng chạy nhanh quá, loáng cái đã vào tới nơi, chân giẫm phải một vật gì mềm nhũn suýt té xuống đất, phải đề khí mới đứng vững được.

Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy ngay giữa cửa điện một con kim tiền báo nằm sờ sờ, hai mắt nhắm chặt, dường như đã chết lâu rồi. Thì ra chân chàng vừa giẫm lên con báo này.

Trừ con kim tiền báo chết ngoài cửa, trong đại điện còn có mười mấy con dã thú khác đều thuộc loại mãnh thú hung ác. Chết mà tuyệt không một vết thương nào, lông lá còn nguyên, ngồi trơ ra đó, không biết chết tự bao giờ và vì sao mà chết.

Chàng quay mặt đi, nhìn thấy bốn, năm bộ xương, máu thịt bê bết, vung vãi dưới đất, mùi hôi thúi nồng nặc xông lên mũi.

Thượng Quan Kỳ là người thông minh tuyệt đỉnh, vừa trông thấy cảnh vật đã hiểu. Chàng nghĩ thầm: “Thiên Lý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa quả nhiên danh bất hư truyền. Đàn chim cùng dã thú muốn vào ăn thịt xác chết cũng bị trúng độc chết luôn. Cứ xem mười mấy con sói lang này và con kim tiền báo chưa kịp chạy đi đã chết ngay trên đại điện thì biết rằng chất độc mãnh liệt như thế nào”.

Thượng Quan Kỳ một mặt vận khí bảo vệ hô hấp, một mặt kiểm tra lại các xác chết trong đại điện. Chàng đếm đi đếm lại nhiều lần mà chỉ tìm được tám bộ xương thì trong bụng nghĩ thầm: “Tất cả bốn vị sư thúc, mười hai sư đệ, trừ bốn tên ở ngoài trà trộn vào thì còn cả thảy mười hai bộ xương mới đúng”.

Chàng định thần nhìn lại thì thấy những xác chết dù huyết thịt tan rả nhưng đại bộ phận vẫn còn nguyên. Cả tám bộ còn giống nhau, bốn xác nữa chẳng biết có phải bị dã thú ăn hết thịt rồi không? Trong lòng rất lấy làm nghi hoặc. Chàng lập tức xem lại các xác chết thì quả nhiên không có một sợi râu tóc bạc nào. Chàng nghĩ thầm: “Hay là bốn vị sư thúc nội công thâm hậu, vận khí chống độc và

trốn khỏi nơi này rồi chẳng?”.

Bỗng nghe tiếng tiêu vờ vờ đưa đến. Lần này thanh âm rất quái dị khó nghe, như kêu gào, như đâm vào tai. Thượng Quan Kỳ còn đang nghi hoặc bỗng thấy có một mùi tanh tươi đưa lại xông vào trong điện. Bên tai chàng nghe rõ tiếng quái nhân gọi:

– Tiểu tử! Mau ra khỏi đại điện.

Lại thấy tiếng gió thổi vù vù, vô số lông tung bay vào đại điện. Thượng Quan Kỳ phập phồng lo sợ. Chàng biết con gió này khác thường, hai tay rung lên, nhảy xéo ra ngoài cửa điện. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy có một con trăn thật lớn, há miệng đỏ như chậu máu, lắc lư cái đầu.

Những xác chim ngoài đại điện tung lên âm âm rơi vào cái miệng khổng lồ của con quái vật. Khoảng hơn trăm cái xác chim bị nuốt hết vào bụng trăn.

Thượng Quan Kỳ là tay bản lĩnh cao cường vậy mà thấy cái đầu trăn to như đầu mình, dài hơn mười trượng không khỏi khiếp sợ, mình nổi gai sần óc. Song chàng động tính hiếu kỳ chăm chú nhìn nó không chịu bỏ đi. Bên tai chàng vẫn nghe tiếng quái nhân có vẻ cáu kỉnh nói:

– Con trăn này không những dữ tợn ghê gớm mà nó còn có thể phun khí độc rất xa như đám sương mù. Nếu mi để nó trông thấy thì khó lòng thoát khỏi miệng nó.

Bất thành linh con trăn ngậm miệng lại, thờ phì phì thò đầu vào trong điện.

Thượng Quan Kỳ không dám coi nữa, vội nhảy lên nóc nhà chạy về “Tàng kinh lầu”.

Quái nhân vẫn ngồi tựa cửa sổ, trông thấy Thượng Quan Kỳ chạy về thì lộ vẻ vui mừng. Nhưng chỉ thoáng một cái, nét mặt lão lại lạnh như tiền. Lão vẫn ngồi tĩnh tọa.

Thượng Quan Kỳ có vô số điều muốn hỏi quái nhân, nhưng vừa thấy mặt lão lại không thốt ra được câu nào. Quái nhân không quay đầu ra nhìn Thượng Quan Kỳ, đưa ống tiêu lên môi thổi. Tiếng tiêu lanh lảnh vừa thổi lên bỗng thấy con trăn bỏ chạy ra khỏi nơi chùa cổ.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm kinh hãi, thầm nghĩ: “Con trăn này dường như nghe được tiếng tiêu gọi về rồi lại đuổi đi”.

Quái nhân chờ cho con trăn lớn đi rồi, không thổi tiêu nữa quay lại hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Hôm nay là mồng mấy tháng mấy?

Thượng Quan Kỳ suy nghĩ một lúc rồi đáp:

– Vào khoảng mười hai tháng tám.

Quái nhân nói:

– Chiều mười một, mười hai và mười ba có chuyện náo nhiệt nên xem.

Nói xong tựa cửa sổ nhìn ra phương trời xa thẳm không nói gì nữa. Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Có chuyện gì náo nhiệt?

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ rồi không trả lời vào câu hỏi mà nói đi đàng khác:

– Người ra vào mấy lần đã để lại dấu vết trên nóc lều không ít, lên lau cho thật sạch hết rồi hãy đi tìm thức ăn về đây. Bắt đầu ngày mai chúng ta ẩn nấu trong gác này không được rời khỏi đây nửa bước, để họ khỏi bối lông tìm vết.

Thượng Quan Kỳ nhìn quái nhân một cái rồi nhảy ra ngoài gác. Trong bụng chàng muốn không y theo lời lão. Nhưng lúc ra đi, bất giác chàng lại làm đúng theo lời lão dặn bảo, lau sạch vết tích phía bên ngoài gác rồi đi ra phía ngoài chùa cổ.

Từ khi chàng được đả thông kinh mạch, chàng vẫn cảm thấy đầu óc nhiều khi trống rỗng, có khi đầu óc tỉnh táo, nhưng rồi lại hoang mang. Tuy chàng định bụng đi khỏi khu vực ngôi chùa cổ này, song tự nhiên chàng tuân theo lời lão dặn mà chàng không biết.

Ngôi chùa cổ này ở chốn hoang sơn hẻo lánh, trải đã lâu đời nên cái gì cũng cũ nát, chỉ có mấy bức tường đá và mái ngói là vẫn đứng ngất ngưỡng không can gì.

Chàng chạy ra ngoài đến bốn, năm dặm, thấy núi non liên tiếp đỉnh cao ngất trời, tuyệt không thấy chỗ nào có nhà ở, mà cũng không gặp được một bác tiểu phu hay một người nào. Thượng Quan Kỳ trong lòng nóng nảy, bỗng nghe mấy tiếng kêu “khệt khệt”, chàng ngoảnh đầu trông ra thấy trên ngọn núi xa xa có mười mấy con vượn đứng đó, bất giác trong lòng rung động, chàng chạy tới xem.

Mười mấy con vượn cao lớn thấy Thượng Quan Kỳ chạy đến, đột nhiên chúng tản ra thành hàng đứng chắn đường. Cửa hang núi này rộng đến hơn trượng, hơn mười con vượn đứng hàng chữ nhứt mới hết cửa hang.

Thượng Quan Kỳ dừng lại, thấy đàn vượn này con nào cũng trừng mắt ra vẻ giận dữ. Chúng nhăn răng méo miệng như muốn nhảy xổ lại. Chàng tự hỏi: “Khu hang núi này là nơi sinh sống của chúng, nên chúng không cho người ngoài tiến vào”. Chàng trở gót quay đi, bỗng ngửi được trong mùi gió núi đưa lại một mùi thơm phức, bất giác chàng lại dừng chân quay lại.

Mười mấy con vượn thấy chàng đã toan đi lại quay trở lại, chúng kêu “khệt khệt” âm lên, nhảy tới nhanh nhẹn phi thường, so với các võ sư trên chốn giang hồ còn nhanh nhẹn hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ hú lên một tiếng dài, nhảy vọt lên đón đầu đàn vượn. Vung hai tay đánh chưởng ra hai bên, hai con vượn lớn bị thương liền nhảy qua đàn vượn chạy vào trong hang.

Thượng Quan Kỳ phóng tầm mắt nhìn vào trong hang, thấy đào trắng chín lủng lẳng, từng cơn gió đưa mùi thơm nức lướt qua mũi chàng.

Thượng Quan Kỳ đã mấy ngày đêm không được ăn uống gì, giờ trông thấy những trái đào lớn thơm ngon mà làm gì chẳng thèm nhỏ dãi. Chàng liền hái hai trái ăn, ngon ngọt vô cùng.

Khi ăn xong hai trái đào lớn, chàng thấy tinh thần phấn khởi thì nghĩ thầm: “Ở nơi thâm sơn cùng cốc này tìm đâu ra được thức ăn, chi bằng hái mấy trái đào này về để làm thức ăn”. Nghĩ như vậy chàng liền hái luôn mười mấy trái rồi dùng thuật phi hành chạy vô ngòi chùa cổ đi thẳng lên gác.

Chàng tưởng rằng quái nhân đã ở trên gác này đã mười mấy năm, chưa bao giờ được ăn những trái đào tươi ngon này, khi người trông thấy chắc sẽ mừng lắm. Nào ngờ lão quay đầu nhìn ra thấy mấy trái đào vẫn lạnh lùng nói:

– Từ giờ phút này, ta bắt đầu truyền võ công cho người.

Lão từ từ đưa mắt nhìn khắp người Thượng Quan Kỳ một lượt. Lão xem xét hồi lâu rồi nói:

– Người tuy đã học qua võ công nhưng tiếc rằng những điều sơ học của người không ăn nhập gì với võ công của ta. Tức là bây giờ người phải bắt đầu lại từ số không, nhập môn bằng phép tập thở.

Đoạn lão lạnh lùng tiếp:

– Về đường nội công sâu rộng vô cùng, học hoài không hết. Hướng chi ta truyền thụ võ công cho người đây là một võ học bí mật nhiệm mầu. Người hãy nghe ta truyền thủ pháp hô hấp lúc nhập môn.

Thượng Quan Kỳ tuy trong lòng rất nhiều nỗi nghi ngờ, song vẫn nghe theo lời lão dặn, ngồi xếp bằng điều hòa hơi thở.

Bỗng nghe quái nhân, giọng nói rõ ràng như rót vào tai, bảo:

– Nhắm mắt lại, khơi trong ý niệm hỗn tạp, định thần nhìn vào trong ngũ tâm. Ngũ tâm hướng lên trời.

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói đến ngũ tâm, không hiểu ngũ tâm là gì, chàng ngạc nhiên hỏi lại:

– Ngũ tâm là gì?

Quái nhân khẽ mỉm cười đáp:

– Ngũ tâm là...

Rồi lão bỏ lửng, lắng tai nghe Thượng Quan Kỳ cũng lắng tai nghe, ngoài trừ tiếng gió núi vi vu, ngoài ra không có tiếng gì khác nữa. Chàng toan hỏi lại, bỗng quái nhân nghiêm nét mặt lại nói:

– Mau đóng kín cửa sổ lại.

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt lão nghiêm trang liền đứng dậy đóng hết cửa

sổ bốn mặt lại.

Quái nhân chỉ cửa sổ bên trái bảo:

– Người núp vào chỗ cửa sổ kia mà xem náo nhiệt, bất luận thấy điều gì kinh hãi cũng không được hoang mang hoặc lên tiếng.

Thượng Quan Kỳ nhìn lão một cái rồi mới đưa mắt trông qua cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng chẳng thấy gì. Trong bụng chàng mắng thầm: “Lão này chuyên nói hoang đường. Lần sau mình có cơ hội ra ngoài chùa, quyết không trở lại nữa”. Chàng đang ngẫm nghĩ thì bên tai văng vẳng tiếng lão nói:

– Có một cao thủ phe Mật Tông từ Tây Tạng đến. Người lưu ý xem võ công của y và võ học Trung Nguyên có những chỗ nào khác nhau.

Câu nói vừa dứt, xa xa thấy một chấm đỏ tựa như sao đổi ngôi nhanh như chớp nhoáng bay đến. Loáng một cái đã đến trước ngôi chùa cổ, dừng chân trên nóc một tòa nhà. Thượng Quan Kỳ định thần nhìn kỹ thì người này thân cao lạ lùng, có đến trên tám thước, đầu quấn vành vàng, mình mặc áo cà sa màu đỏ.

Trên giữa đỉnh đầu có một cái sọ to bằng quả trứng vịt. Vị sư này đứng trên nóc nhà đưa mắt nhìn quanh một hồi, đột nhiên y vỗ tay một cái nhún mình lên cao hơn ba trượng. Lúc người lơ lửng trên không, y lộn đầu xuống, chân giơ lên trời rồi nhào xuống, mỗi cái nhào xa tới ba trượng.

Khinh công người này hiếm có. Thượng Quan Kỳ thấy thế nghĩ thầm: “Mới xem một thân pháp này đủ biết võ công của y không biết đâu là bờ bến. Trong ngôi chùa hoang vắng này đột nhiên có một tay cao thủ từ Tây Tạng đến thật là khó hiểu”.

Thượng Quan Kỳ tuy biết đây là một chuyện không tầm thường nhưng không hiểu nguyên nhân ra sao. Song chàng cũng không dám cất tiếng hỏi quái nhân, chỉ để mỗi ngờ vực trong lòng.

Bất thành linh nghe một tiếng hú quái lạ từ dưới chân lầu vọng lên rồi tiếp đến tiếng chân bước nặng trịch.

Thượng Quan Kỳ nghe rõ tiếng bước chân người ở cầu thang, tiếng chân lộn xộn dường như không phải một người. Chàng đếm bước chân từ bước nặng đến bước nhẹ, dường như họ đã lên “Tàng Kinh Lâu” rồi.

Bỗng nghe một người nói mấy câu gì đó, lập tức cũng có người khác kêu lên. Chàng chỉ nghe thấy tiếng lúc to lúc nhỏ và biết rằng hai người đang nói chuyện với nhau nhưng không nghe rõ họ nói gì.

Chàng đưa mắt nhìn quái nhân nhưng chỉ thấy lão lắng tai nghe một cách rất chăm chú. Chàng lấy làm kỳ nghĩ thầm: “Hai người này nói Phi dùng tiếng Duy thì dùng tiếng Tạng, Trung Nguyên rất ít người hiểu được, thế mà lão cụt chân này xem ra có vẻ thích nghe lắm, chẳng lẽ lão hiểu được chăng?”.

Nghe hai người nói lú lo một chút, lại nghe thấy tiếng chân bước đi, dường

như họ xuống lầu rồi không nghe thấy gì nữa. Thượng Quan Kỳ trong lòng nghi ngờ muốn hỏi quái nhân, nhưng chàng nhớ lại lúc chàng hỏi lão “ngũ tâm” là gì thì lão có vẻ đắc ý, chàng đành phải kiềm hãm lòng hiếu kỳ lại.

Cả hai ngồi trầm lặng hồi lâu, đột nhiên quái nhân quay sang hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Người có hiểu hai nhà sư nói gì không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Văn sinh không hiểu.

Quái nhân mỉm cười đáp:

– Tuy họ là nhà sư Tây Tạng nhưng họ lại nói tiếng Duy.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão tiên bối có hiểu tiếng Duy được không?

Quái nhân đáp:

– Chẳng lẽ lão sư lại bịp người sao?

Thượng Quan Kỳ thấy trong vẻ kiêu ngạo của lão có chút thật thà, bất giác trong bụng nghĩ thầm: “Lão này tuy hỉ nộ thất thường nhưng vẫn còn giữ được bản tính chất phác”. Chàng liền hỏi:

– Tiên bối đã hiểu tiếng Duy, vậy bọn họ nói gì?

Quái nhân hỏi lại:

– Người còn lưu lại vết tích gì trên “Tàng Kinh lầu” không?

Thượng Quan Kỳ gật đầu chưa kịp trả lời, lão đã ngắt lời:

– Phải rồi! Một nhà sư Tây Tạng đã nhận ra được người để lại vết tích, nên hấn bảo: “Trong ngôi chùa này nhất định có người ẩn núp nên quyết mở cuộc điều tra truy tầm”. Nhưng người kia bảo: “Chưa chắc đó là vết chân người. Dù đối phương có bố trí mai phục cũng chẳng có chi đáng sợ”. Hai người tranh luận một lúc rồi bỏ đi.

Lão đang nói nhưng chợt nhớ ra điều gì quan trọng nên không nói nữa. Tay trái lão chống xuống sàn bằng mình đến một góc lầu mở cái hộp đen ra, lấy ra một viên thuốc đỏ, xong đẩy hộp lại rồi nhảy đến bên Thượng Quan Kỳ:

– Người hãy uống viên thuốc này đi.

Quái nhân làm việc gì hễ lão nghĩ đến là làm chớ không nói rõ lý do.

Thượng Quan Kỳ do dự một lát, đón lấy viên thuốc uống xong, rồi hỏi:

– Hai vị sư Tây Tạng đường xa vạn dặm vào đến Trung Nguyên, tìm vào ngôi chùa cổ này là có ý gì?

o O o

Hồi 6